

Arbetslös

14/1 1992

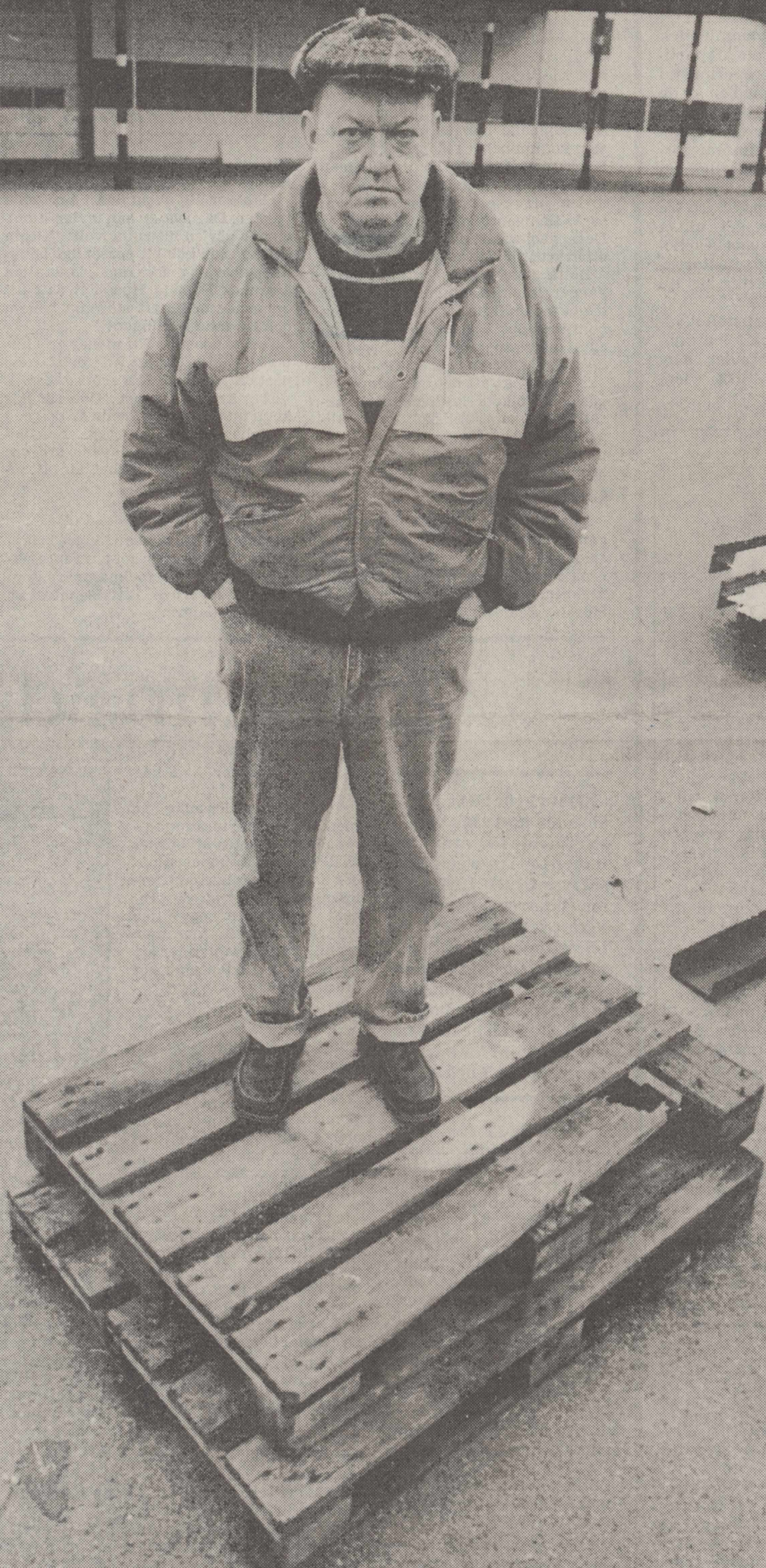

Foto: BERNT-OLA FALCK

Efter 44 år på dörrfabriken får Lasse Grahn börja stämpla för första gången i sitt liv. Något nytt jobb tror han inte på utan hoppas på förtidspension.

— efter 44 år på fabriken

Efter att ha jobbat 44 år på den nu nerlagda dörrfabriken i Boxholm står Lasse Grahn, 62, Boxholm, utan jobb. På måndagen var han

på arbetsförmedlingen och stämplade för första gången i sitt liv.

— Jag tror inte att jag blir sysselsatt på dagarna

men man får ta dem som de kommer. Det går inte att tänka för mycket på det, då blir man tokig.

Lasse Grahn är besvik-

en över att NO, Näringsfrihetsombudsmannen, lät Swedoor köpa Boxholmsfabriken för fyra år sedan.

Sidan B5

Lasse, arbetslös efter 44 år:

”En får ta dagarna som de kommer”

BOXHOLM

— En får ta dagarna som de kommer. Det går inte att tänka för mycket på det, då blir en tokig.

Lasse Grahn arbetade på dörrfabriken i Boxholm i 44 år. På måndagen gick han och stämplade som arbetslös för första gången i sitt liv.

När Swedoor låste dörrfabriken för gott vid årsskiftet hade några av arbetarna, de med längst uppsägnings-tid, fortfarande sina anställningar kvar. Därbland Lasse Grahn, vars uppsägnings-tid gick ut i lördags.

Han är den verkliga veteranen bland dörrfabriksarbetarna, följd av Åke Linge-mark som började fem år senare.

Lasse Grahn var 17 år när han stegade in till ingenjör Carl Leander på snickerifabriken (som dörrfabriken hette då eftersom det gjordes mycket annat än dörrar), för

att förhöra sig om möjligheterna att få anställning.

Som statligt jobb

— Jag jobbade lite grand i skogen men tyckte att det var tråkigt. En bekant till mig som hade jobb på snickerifabriken tyckte att jag kunde höra efter där, och jag fick börja jobba samma dag som jag frågade.

Därmed ansågs framtiden vara tryggad. En anställning på Boxholms AB, som drev snickerifabriken, ansågs på denna tid vara lika säker som ett statligt jobb. Den varade till pensioneringen om man själv så ville.

Gick det dåligt för snickerifabriken några år, så uppvägs det av att andra enheter inom bruket bar sig bättre. Ett kompensations-tänkande som det inte finns plats för i dagens hårdare konkurrens.

När Swedoor köpte fabriken för fyra år sedan slutade dock Lasse Grahn ana sluttet.

”Nästan en chock”

Men även om en nedläggning hade befarats flera år i

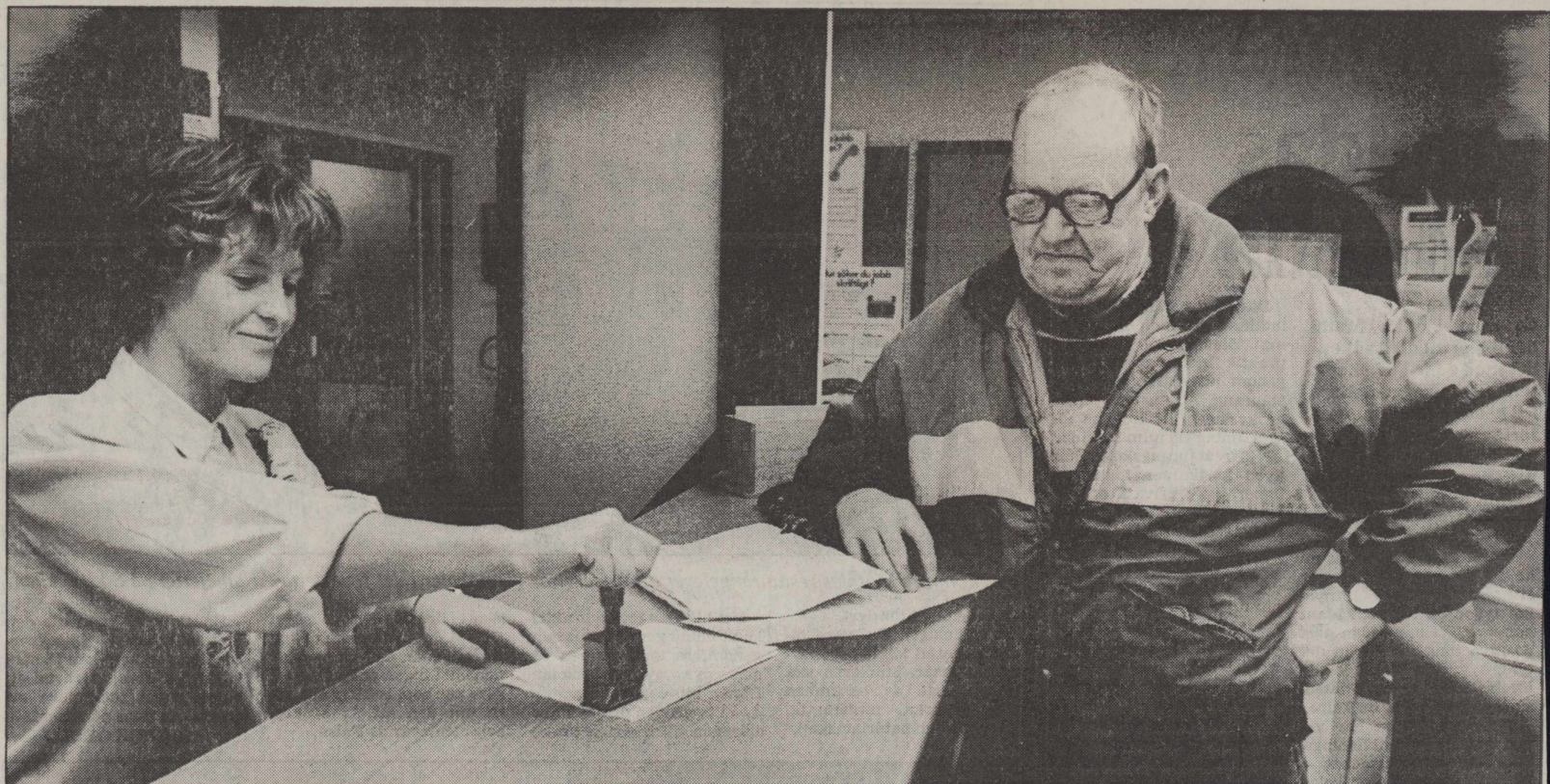

Foto: BERNT-OLA FALCK

Efter 44 år på dörrfabriken får Lasse Grahn nu ta en dag i sänder, stämpla och sedan hoppas på förtidspension. Ulrika Samuelsson på arbetsförmedlingen i Boxholm stämplar hans kassakort för första gången.

förväg, så kom, säger Lasse Grahn, nedläggningsbeskedet i maj förra året ”nästan som en chock”.

Boxholmsfabriken gick med vinst (vilket den inte alltid har gjort), och det hade åtminstone inte öppet antytts om några förändringar.

— Företag får göra så här, de som har pengarna bestämmer och för oss jobbade fanns det inget att göra åt det. Men jag tycker rent ut sagt att det var för jävligt alltsammans.

Lasse Grahn funderade ”inte en minut” på erbu-

dandet om nytt jobb i Forserum.

— Har man fyllt 60 år är man för gammal för att flytta.

Han ska nu stämpla i 450 dagar, sedan hoppas han på att få pension. Han tror att arbetskamraterna mellan 50

och 60 år är de som drabbas hårdast av nedläggningen.

Börjar i kör

— Jag tror inte att jag blir sysslolös på dagarna. Jag har en liten hobbyverkstad i

källaren i det hyreshus som jag bor i, fiske är en annan kär hobby, och redan i kväll ska jag börja sjunga med Sångarbröderna igen efter att ha varit ifrån i några år. PRO-orkestern räknar jag också med att gå in i.

KARL-JOHAN NORÉN

FOTNOT: Boxholmsdörr-en som varumärke kommer att finnas kvar med tillverkning i Forserum. Det enda som blir kvar i Boxholm är ett inhyrt kontor för försäljaren Bernt Andersson.